

Sygnatura akt II C 984/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. O.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. odmawia odrzucenia pozwu;
2. oddala powództwo;
3. przyznaje radcy prawnemu A. G. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi kwotę 2952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), którą nakazuje wypłacić z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.
4. nie obciąża powoda obowiązkiem uiszczenia tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;
5. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu an rzecz pozwanej.

Sygnatura akt II C 984/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko A. K., powód R. O. reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 23 000 złotych tytułem naprawienia szkody polegającej na utracie rzeczy ruchomych stanowiących własność powoda wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych lub przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

W uzasadnieniu podał, iż wyrokiem z dnia 29 marca 2012 roku wdanym w sprawie o sygn. akt II (...)Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zobowiązał A. K. do wydania R. O. ruchomości. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do odzyskania rzeczy objętych tytułem wykonawczym. W toku postępowania o wyjawienie majątku pozwana podała, iż przedmiotowe ruchomości zostały przez nią zbyte. Podstawę żądania pozwu stanowi art. 415 k.c., bowiem pozwana sprzedając ruchomości, które na mocy wyroku sądowego winna wydać powodowi, doprowadziła do powstania szkody

w majątku powoda. Odnosząc się do wysokości roszczenia, podano iż na dochodzoną pozwem kwotę 23 000 złotych składa się wartość ruchomości, o których mowa w pkt 1 wyroku w sprawie II C 597/10.

(pozew k. 2-6, postanowienie z dnia 5 października 2015 roku wydane w sprawie o sygn.. akt II Co 113/15)

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 lutego 2016 roku pozwana wniosła o odrzucenie pozwu lub oddalenie powództwa. Pozwana zakwestionowała wartość przedmiotów wskazaną w pozwie. Z ostrożności procesowej podniosła zarzut potrącania należności powoda z kwotą 50 100 złotych należną pozwanej na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 674/11 z dnia 23 lutego 2012 roku. Wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwana przyznała, że na podstawie prawomocnego wyroku z dnia 20 marca 2012 roku wydanego w sprawie II C 597/10 była zobowiązana do wydania powodowi określonych ruchomości. Podniosła, iż część tych przedmiotów sprzedała, przeznaczając uzyskaną ze sprzedaży kwotę na utrzymanie wspólnego dziecka stron. P. niniejsze dotyczy tych samych rzeczy ruchomych, których dotyczyło poprzednie postępowanie, pozew powinien być zatem odrzucony z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Nadto pozwanej przysługuje względem powoda orzeczona prawomocnym wyrokiem i wymagalna wierzytelność w kwocie 50 100 złotych. Egzekucja komornicza prowadzona przeciwko powodowi okazała się bezskuteczna.

(odpowiedź na pozew k. 26-27)

Pismem z dnia 19 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda odnosząc się do zarzutów zgłoszonych przez pozwaną wskazał, iż zarzut powagi rzeczy osądzonej jest chybiony, bowiem roszczenie o naprawienie szkody za niewydanie rzeczy zaktualizowało się po stwierdzeniu bezskuteczności postępowania egzekucyjnego zmierzającego do wydobycia ruchomości powoda i jego umorzeniu. W związku z tym nie zachodzi przeszkoda procesowa w postaci res iudicata. W zakresie zarzutu potrącenia wskazano, iż pozwana nie skonkretyzowała przedstawionych do potrącenia wierzytelności w sposób umożliwiający uwzględnienie zarzutu.

(pismo k. 38-42)

Pismem z dnia 19 sierpnia 2016 roku swój udział w sprawie zgłosił pełnomocnik pozwanej w osobie adwokata.

(pismo k. 80, pełnomocnictwo k. 82)

Na rozprawie w dniu 10 października 2017 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że w sprawie o sygnaturze II C 674/11 żądana kwota nie została zapłacona ani wyegzekwowana od powoda na rzecz pozwanej. Okoliczność ta została potwierdzona przez pełnomocnika pozwanej. Pełnomocnik pozwanej wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego.

(protokół rozprawy k. 187-188)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 597/10 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zobowiązał pozwaną A. K. do wydania powodowi R. O. ruchomości: deski windsurfingowej marki F. (...) o wymiarach 250 cm na 66 cm i objętości (...)litrów, pędnika marki G. składającego się z masztu, bomu i żagla koloru czarnego z przezroczystego monofilmu, pędnika marki G. składającego się z masztu, bomu i żagla koloru niebieskiego z przezroczystego monofilmu, pędnika marki N. P. składającego się z masztu, bomu i żagla koloru czerwonego z przezroczystego monofilmu, nart biegowych wraz z butami firmy (...), stołu bilardowego marki K., dekodera Cyfry (...) wraz z kartą, swetra marki A. w kolorze stalowym z góralskim wzorem przez pierś, dwóch rakiet do tenisa stołowego, zabytkowej serwantki w kolorze ciemnego orzecha w stylu angielskim, chippenndale z kryształowymi szybkami, kompletu porcelany na 12 osób marki R. (...), komputera osobistego marki S. aOffice,

bagażnika samochodowego montowanego na hak marki T. do samochodu marki T. (...), bagażnika samochodowego montowanego na relingi marki T. do samochodu marki T. (...). Wyrok jest prawomocny od dnia 8 kwietnia 2013 roku.

(kserokopia tytułu wykonawczego k. 7-8)

Na wniosek R. O. przeciwko A. K., Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi B. G. prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt (...) celem realizacji obowiązku wydania ruchomości na podstawie tytułu wykonawczego - wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 29 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II C 597/10 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności dnia 16 lipca 2013 roku. W toku tego postępowania nie odnaleziono ruchomości objętych tytułem wykonawczym.

(kserokopie: zawiadomienia k. 10-10v, pisma k. 11)

Wyrokiem zaocznym z dnia 23 lutego 2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 674/11 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zasądził od R. O. na rzecz A. K. kwotę 50.100,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wyrokowi Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

(kserokopia tytułu wykonawczego k. 84-85)

Na wniosek A. K. przeciwko R. O. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi D. N. w sprawie o sygn. akt Km (...) prowadził postępowanie egzekucyjne celem realizacji obowiązku stwierdzonego tytułem wykonawczym - wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 23 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II C 674/11 zaopatrzonym w klauzulę wykonalności dnia 11 czerwca 2012 roku. Postanowieniem z dnia 3 listopada 2015 roku na wniosek wierzyciela A. K. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne wszczęte przeciwko dłużnikowi R. O..

(kserokopia postanowienia k. 86)

Pozwana nie zwróciła powodowi ruchomości objętych wyrokiem z dnia z dnia 29 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II C 597/10.

(zeznania powoda k. 91, zeznania pozwanej k.92)

Powód nie uiścił na rzecz pozwanej należności wynikających z wyroku z dnia 23 lutego 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II C 674/11.

(bezsporne)

Łączna wartość ruchomości, do wydania których pozwana była zobowiązana na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 29 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II C 597/10, według stanu na 29 marca 2013 roku i cen aktualnych wynosi 16.297 zł.

(opinia biegłego sądowego do spraw wyceny ruchomości k. 135-141 z zał. k. 142-158, pisemna opinia uzupełniająca k. 169-171 z zał. k. 172-173, ustna opinia uzupełniająca k. 188, zeznania powoda k. 90-91, zeznania pozwanej k. 91-92)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie załączonych do akt niniejszej sprawy dokumentów, zeznań stron a także na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości. Sąd dał wiarę dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwała wątpliwości Sądowi. Biegły wydając opinię posiłkował się załączonymi do akt dokumentami, jak również zeznaniami stron (powoda k. 90-91, pozwanej k. 91-92) w przedmiocie daty zakupu, modelu, charakterystyki, stanu technicznego rzeczy ruchomych podlegających wycenie. Opinia biegłego była dwukrotnie uzupełniana. W opiniach uzupełniających biegły odniósł się do wszystkich wątpliwości i odpowiedział na pytania stron na rozprawie.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego. W ocenie Sądu opinia została sporządzona rzetelnie i dokładnie, udziela wyczerpującej odpowiedzi na zadane pytanie, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podniesionego przez pozwaną zarzutu powagi rzeczy osądzonej.

Na wstępie rozważań należy odnieść się do treści art. 366 k.p.c. zgodnie z którym wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, ponadto pomiędzy tymi samymi stronami. Z powagą rzeczy osądzonej mamy do czynienia gdy przedmiot prawomocnie zakończony procesy oraz przedmiot kolejnego procesu są identyczne, przy jednoczesnej tożsamości stron obu postępowań. Jako taka powaga rzeczy osądzonej jest negatywną i bezwzględną przesłanką procesową, której stwierdzenie prowadzi do obowiązku sądu rozpoznającego sprawę do odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 §1 pkt 2 k.p.c. Identyfikacja roszczeń zachodzi wówczas, gdy żądanie zawarte w poszczególnych pozwach i ich podstawie to jest okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są te same. (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 9 stycznia 1974 r., I CZ 144/73).

Reasumując, z powagą rzeczy osądzonej mamy do czynienia, gdy spełnione są łącznie trzy przesłanki: tożsamość stron, tożsamość roszczenia (przedmiotu i podstawy sporu), a także brak nowych okoliczności faktycznych.

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że o ile niewątpliwie występuje w niej oraz w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o sygn. akt II C 597/10 tożsamość podmiotów (powoda i pozwanej, występujących zresztą w tych samych rolach procesowych), to jednak roszczenia powoda w obu tych sprawach są odmienne. Z analizy akt sprawy sygn. akt II C 597/10 wynika, iż powód wystąpił z roszczeniem windykacyjnym, którego treścią jest przyznanie właścicielowi żądanie wydania oznaczonej rzeczy przez osobę, która faktycznie włada jego rzeczą. W przedmiotowej sprawie powód wystąpił zaś z żądaniem zapłaty oznaczonej w pozwie kwoty stanowiącej odszkodowanie w związku ze szkodą powstałą w jego majątku, na skutek niewydania przez pozwaną ruchomości stanowiących jego własność. Tym samym z uwagi na nieuzasadniony zarzut powagi rzeczy osądzonej, Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut potrącenia.

Powód w niniejszej sprawie dochodził od pozwanej zapłaty kwoty 23 000 złotych tytułem naprawienia szkody powstałej na skutek niewydania przez pozwaną ruchomości, do czego pozwana była zobowiązana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydanym w sprawie II C 597/10 z dnia 29 marca 2012 roku.

Podstawą odpowiedzialności pozwanej jest 415 k.c. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanej niezbędne jest spełnienie łącznie 3 przesłanek, tj. winy, zaistnienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zawinionym działaniem. Zauważyć w tym miejscu należy, że czyn niedozwolony oznacza kategorię prawną obejmującą swym zakresem przedmiotowym zachowania (działania i zaniechania) polegające na naruszeniu pewnych ogólnych tj. spoczywającym na każdym i względem każdego, reguł ostrożności, dbałości o interesy, życie, zdrowie innych podmiotów słowem należytego zajmowania się innymi dobrami prawnymi.

O winie sprawcy szkody możemy mówić wówczas, gdy jego zachowanie w kontekście całokształtu porządku prawnego ma charakter obiektywnie bezprawny oraz, gdy można mu postawić zarzut, iż mając świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidując jego wystąpienie, celowo zmierzał do osiągnięcia owego skutku (wina umyślna) lub nie dołożył należytej staranności, aby skutkom owego zachowania zapobiec (wina nieumyślna - niedbalstwo). Pojęcie niedbalstwa wiąże się zatem w prawie cywilnym z niezachowaniem wymaganej staranności. Niedbalstwo polega na niedołożeniu wymaganej w stosunkach danego rodzaju staranności niezbędnej do uniknięcia skutku, którego sprawca nie chciał wywołać. Sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa - culpa levisima.

Przypisanie danej osobie winy jest przy tym uwarunkowane tym, czy mogła ona w sposób należyty postrzegać swe zachowanie i pokierować nim.

Bezprawność ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Bezprawność jest kategorią obiektywną, chodzi o to, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródła owych zasad wynikają z norm powszechnie obowiązujących - jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego itp., a także z nakazów i zakazów wynikających z zasad współżycia społecznego – dobrych obyczajów (tak również Gerard Bieniek w pracy zbiorowej „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I.” Warszawa 2002 rok).

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany za szkodę ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. Z normalnym (adekwatnym) związkiem przyczynowym w rozumieniu powołanego przepisu mamy do czynienia, gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, czyli bez tej przyczyny skutek by nie wystąpił (warunek sine qua non). Ponadto, takie powiązanie pomiędzy przyczyną a skutkiem musi być typowym, oczekiwanym, „normalnym” w zwykłej kolejności rzeczy. Nie może być rezultatem jakiegoś wyjątkowego zbiegu okoliczności. Ocena czy skutek jest normalny powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego, a także zasad wiedzy naukowej, specjalnej. Wiedza specjalistyczna jest szczególnie istotna w sprawach, w których normalność skutku w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. nie jest dla laika ewidentna (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 czerwca 1956 roku, 3 CR 515/56, OSN 1957 rok, nr 1 poz.24, Tadeusz Wiśniewski w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania.” Tom 1, Warszawa 2002 rok).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego nie doprowadziło do wydania przez pozwaną wskazanych w wyroku ruchomości. Pozwana wiedziała o istnieniu prawomocnego orzeczenia zobowiązującego ją do wydania tych ruchomości, oraz o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, a jednocześnie nie realizowała swojego obowiązku zgodnie z sentencją tytułu wykonawczego. Tym samym poprzez swoje zachowanie spowodowała szkodę w majątku powoda w wysokości równej wartości opisanych w wyroku ruchomości.

Po stronie powoda powstało zatem roszczenie odszkodowawcze o zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wartości rzeczy ruchomych.

W sprawie ustalono, że łączna wartość ruchomości oznaczonych w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydanego w sprawie II C 597/10 z dnia 29 marca 2012 roku, wynosi 16 297 zł. Powód nie wykazał, aby poniósł szkodę w wyższej kwocie, dlatego jego żądanie ponad tą kwotę podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Należy przy tym zaznaczyć, że ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie na stronie powodowej, a udowodnienie wysokości żądania było możliwe m.in. poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Uznać zatem należało, iż powodowi przysługuje względem pozwanej wierzytelność w kwocie 16 297 zł odpowiadająca wartości ruchomości, do wydania powodowi których pozwana była zobowiązana prawomocnym orzeczeniem sądowym. Wierzytelność ta stała się wymagalna dopiero od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu tj. od dnia 30 stycznia 2016 roku. Powód nie wskazał bowiem, by przed wszczęciem postępowania sądowego wzywał pozwaną do zapłaty oznaczonej w pozwie kwoty.

Pozwana nadto w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut potrącenia.

Zgodnie z art. 498 kc, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Według art. 499 kc, potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Oświadczenie o potrąceniu prowadzi do umorzenia wierzytelności, z mocą wsteczną od chwili, gdy potrącenie stało się możliwe. R. tego oświadczenia powoduje, że oprócz umorzenia wierzytelności należy brać pod uwagę jeszcze dalsze jego skutki. Za niebyłe bowiem należy uznać te następstwa istnienia wierzytelności, związane upływem czasu, które powstały pomiędzy jego umorzeniem a chwilą, gdy uprawniony, po powstaniu stanu potrącalności, złożył stosowne oświadczenie woli. W szczególności, jeżeli we wskazanym czasie dłużnik popadł w zwłokę, umorzenie wierzytelności od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe, unicestwia także ten stan rzeczy. Wówczas konsekwencje zwłoki przestaną być aktualne, ponieważ potrącenie jest w tym zakresie równoważne spełnieniu świadczenia. Unicestwiony zostaje obowiązek płacenia odsetek za opóźnienie. /por. E.Gniewek w: Kodeks cywilny. Komentarz, opublikowany w programie komputerowym Legalis/

Strona pozwana, która składa zarzut potrącenia, będący formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem, musi podołać wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności składający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorię sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2000 r. , III KKN 720/98).

W oświadczeniu o potrąceniu pozwana wyraźnie określiła wierzytelność przedstawioną do potrącenia pod względem rodzajowym, terminowym i wartościowym oraz przedłożyła odpis wyroku zaocznego z dnia 23 lutego 2012 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II C 674/10, z którego to wynikała przysługująca jej względem powoda wierzytelność, tj. kwota 50.100,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2009 roku do dnia zapłaty.

Powód nie kwestionował okoliczności, iż pozwanej przysługuje względem niego wymagalna wierzytelność. Pełnomocnik powoda na rozprawie przyznał również, iż żadna kwota nie została wyegzekwowania ani zapłacona przez powoda na rzecz pozwanej.

W konsekwencji uznać należało, że z chwilą złożenia oświadczenia woli o potrąceniu wierzytelność powoda w wysokości 16 297,00 zł (wraz z odsetkami za opóźnienie do dnia 30 stycznia 2016 roku) wygasła, co skutkowało oddaleniem powództwa w niniejszej sprawie.

Na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z §15 pkt 1 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013r. poz. 490 ze zm.), Sąd przyznał i nakazał wypłacić radcy prawnemu A. G. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 2.952zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 k.p.c. mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód uległ w procesie w całości, jest więc stroną przegrywającą, zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oraz poniesienia kosztów sądowych.

Sąd postanowił odstąpić od obciążania powoda kosztami procesu należnymi pozwanej. Podstawę taką stwarza przepis art. 102 k.p.c., stanowiący, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W niniejszej sprawie za odstąpieniem od obciążania powoda kosztami przemawiała jego sytuacja osobista i materialna, ale także okoliczność, że dopiero w toku postępowania, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego możliwe było

ustalenie wysokości wierzytelności powoda względem pozwanej. Nadto dopiero w toku procesu pozwana zgłosiła zarzut potrącenia wobec wymagalnej wierzytelności powoda.

Uwzględniając te okoliczności Sąd nie obciążył powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa.